

Jegyzet

Javaslatok Szakállas Bácsi-díjra

Varga Klára jegyzete
2005. május 22. 00:02

Varga Klára

Talán megirigyelte az SZDSZ a Sánta Kutya-díj (a legutóbbi díjazott: Gyurcsány Ferenc a december ötödiki népszavazás előtti verbális tevékenységéért) és a Szürke Kardigán-díj (ezt a kollégák szavazatai alapján Kéri László kapta, mint a legtöbbet tévedő politológus) alapítóit. Az SZDSZ Új Generáció kezdeményezésére – Semjén Zsolt elhíresült kijelentésére utalva – létrehozta ugyanis a Szakállas Bácsi-díjat, mellyel a hátrányos megkülönböztetés szószólóit kívánják „elismerésben részesíteni”.

Az SZDSZ honlapján négy kategóriában lehet az írott és az elektronikus sajtóban megjelent, közéleti szereplőktől származó mondatokkal szavazni, mégpedig nőgyűlölő, homofób, rasszista és érzéketlen kategóriákban. (Ezutóbbi azokra vonatkozik, akik a fogyatékkal élőkkel kapcsolatban tesznek negatív tartalmú kijelentéseket.) A díjak odaítéléséről évente Jancsó Miklós vezetésével liberális politikusokból álló zsűri dönt (Eörsi Máttyás, Fodor Gábor, Gusztos Péter, Horn Gábor és Csőzik László), de a tervek szerint havi értékelések is várhatók.

Hogy a közszereplők milyen kijelentéseire gondoltak a díj alapítói, Merker Dávid, az Új Generáció alelnöke többek között utalt Gyurcsány híres mondatára az öregecskedő feleségekkel kapcsolatban, de nyilván említhette volna bátran Hiller Istvánt is, aki szerint Gina Lollobrigida nem öreg, csak tapasztalt. Ha a tettek irányába is bővítenék a pályázati kritériumokat, a nőgyűlölő kategória küzdelmeiben eséllyel indulhatna Gyurcsány, aki a gyesen lévő kismamák munkába állítását tervezi, szinte már kezében is érezhetné a trófeát. Sőt, ha spirituális irányba is nyitunk, a miniszterelnök, aki azt állította a női pricípium legszentebb megtestesüléséről, a Szűzanyáról, hogy levette, egyáltalán, hogy leveheti a kezét az országról, abszolút favoritnak számít ebben a versenyszámban. Bár a futottak még mezőnyben bátran szerepelhetne Kuncze parlamenti anyázása is. Vagy talán inkább valamelyik másik kategóriában lenne ajánlatos elindítani?

A homofób szekcióban, talán ebben is sokan megegyezhetünk, Terry Black a nyerő, aki heteken át azzal fenyegetőzött, hogy nyilvánosságra hozza a saját nemükhöz vonzódó magyar politikusok listáját. (Horváth Aladártól megtudhattuk, attól még, hogy roma szúrt meg romát, rasszista támadás történt kéthete. E logika mentén miért is ne lehetne homofób az, aki maga is meleg. Persze ebben is valahogy, nem tudni hogy – de azt TGM vagy valaki más majd úgyis elmagyarázza – a mélymagyarok az

igazi hunyók.)

A rasszista kategóriával kapcsolatban persze lehetségesek az afféle aggályok, hogy mi magyarok nem egyféle rasszhoz tartozunk antropológiailag, hanem többféleképp, de gondolom, úgyis az számít inkább, ki minek – romának, zsidónak, szerbnek, bőgatyás mély magyarnak (gojnak, gádzsinak, gádzsónak, bozgornak) vagy valami hasonlónak – tartja magát. Ha ebben konszenzusra jutunk, s ha méltányosnak tartottuk, hogy Kertész Imre egy évtizedekkel korábban írt regényért kaphatott Nobel-díjat, minden akadály elhárul Kornis Mihály jelölése előtt, aki, valakikkel együtt még a múlt század vége felé jobban gyűlölt minket, mint mi (engem mondjuk kihagyhat oda-vissza, fokozással vagy anélkül) őket. Landesmann Tamás is nagyot alkotott ebben a műfajban, amikor a komplett magyar kultúrát bőgatyára és fütyülős barackra redukálta. (Bár én, mint kecskeméti származású, és úgy is, mint tántoríthatatlan Móricz-rajongó, egyiket se szégyellem különösebben, sőt.) Haraszi Miklós, aki „tökös zsidó gyerek”-ként határozta meg magát, s ebben a minőségében be is ajánlott Szentmihályi Szabó Péternek egy kiadós verést, szintén eséllyel indul a megmérettetésen. Sickratman harcias rapjai is – melyekben a teljes jobboldal befenyítésére buzdít, állítólag csak viccből – megérdemelhetnének legalább egy kozmetikai ajándékcsomagot. Azon is eldarvadozhatunk, hogy azok, akik az elmúlt napokban a roma-roma „rasszista” támadás kapcsán messze hallatták a hangjukat a közéletben a pesti utcákra fegyveres náci hordákat vizionálva (TGM, Novák Péter, Horváth Aladár, Gyurcsány Ferenc és még sokan mások), ebben a kategóriában érdemelnek-e megosztott díjat, vagy inkább szellemi-és lelki teljesítményük megkerülhetetlen voltára tekintettel alternatív Szakállas bácsi-díjra jogosultak egytől-egyig.

Az érzéketlen versenyszámban a befutót az érinettekkel való konzultáció eredményeképp Göncz Kinga miniszterasszony személyében jelölöm meg. Történt ugyanis, hogy múlt szombaton az ország minden részéből érkeztek a fővárosba vakok, gyengén látók, fogyatékkal élők, hogy az esélyegyenlőségi ,családügyi és szociális tárca vezetője előtt szóvá tegyék, milyen létfontosságú támogatási összegektől estek el az utóbbi hónapokban. (A vakok például a múlt hónapban emiatt nem kaptak fizetést munkadíjuktól.) A miniszterasszony a jogos panaszáradatra mindössze annyit mondott, hogy ő most ezekről a témákról nem kíván beszélni, és áttért a megélhetési polgárjogi harcosok kedvenc témájára, vagyis arra, milyen megkülönböztetés éri a mindennapokban az egybegyűlteket. Amiből aztán még egészséges ember sem tud kenyeret venni az asztalra.

Hiányoltam amúgy a kereszténygyűlölő kategóriát, amelyben számos MSZP-s, SZDSZ-es politikusnak, sőt a Tilos Rádió több munkatársának is teremhetne babér. Vagy Tóta W. Árpádnak, a Game over JP 2-című veretes pápagyalázó dolgozat szerzőjének. Visszamenőleg Cápálátogató

Eörsi István is gazdagodhatna legalább egy közép kategóriás mobiltelefonnal.

Jelölt, esélyes akad bőven akkor is, ha balliberális felebarátaink legelőször is a saját házuk táján söpörnek.

Önmagában az persze, hogy valakik tenni kívánnak annak érdekében, hogy bizonyos társadalmi csoportokat ne érjen hátrányos megkülönböztetés, azzal könnyű egyetérteni, azonban, a Sánta Kutya-díj, a Szürke Kardigán-díj és a Szakállas bácsi-díj között az a lényeges különbség, hogy az előbbi kettő nem adminisztratív, és ily módon nem is generál csoport sérelmeket. Kérdés, ha bizonyos – a balliberálisokból ki nem ábrándult – társadalmi rétegekbe folyamatosan azt sulykolják, hogy elsősorban vélt, politikusok, megmondó emberek által koholt vagy valós sérelmeiken, hátrányos helyzetükön és ne lehetőségeiken keresztül határozzák meg magukat, s ilyenfajta szemüvegen át nézzék az egész világot, azzal boldogulásukat, felemelkedésüket szolgálják-e, vagy épp az ellenkezőjét és egészen másfajta érdekeket.